

ISBN 978-86-81287-63-7

„Curriculum vitae“ je poezija melanholijske koja, iako pisana oporom reći i kao u grču i lišena mekoće i ljubavne topline, obezbeđuje fina susretanja sa mnoštvom egzistencijalnih tema i ospekata čovekovog bitisanja i pleni snagom uma koji otkriva autorkinu nemoć da sklopi snivani mozaik.

Peko Laličić

Kratka forma pesme, razvučeni prelom, nabrekli motivi, raznolike slike, primetna dubina filozofskih misli, čudni obrti i zaključci, opsejije mukom, smrću, prolaznim životom, i mnogim drugim temama, pa koja nova kovanica, i mnoga čega još, sve to pulsira ovom „Curriculum vitae“ mameći na nove redove i nove osvrte. Ali, uz jednu opširnost dati drugu, bila bi udava za čitaoca. Zato, iako bih imao još mnogo šta reći, svodim svoju besedu da ne bude preširoka, ostavljajući vama da i sami imate svoj sud. Zaokruženi sud bi se magao svesti na to da vredi ovu liriku čitati. Ne može se u jednom čitanju sve spoznati. Ponovljena čitanja su izazov....

Slavimir Zelenkapić

Na brzinu bih ispričala svoj život u ćeliji osuđenih na bedu. Godina rođenja je 1962, a godinu smrti pretpostavljam. Od detinjstva znam da sam niko i ništa i učestem u ovoj knjizi - to javno priznajem. Biću pokopana s draguljima neba, pesmama. Hvala svima koji su mi pomogli da se suočim sa sobom.

Marina Adamović

Marina Adamović

CURRICULUM VITAE
CURRICULUM VITAE
CURRICULUM VITAE

CURRICULUM VITAE - Marina Adamović

Beograd 2011.
KIZ CENTAR
www.novapoetika.com

Predlog izgleda korica

Marina Adamović / Curriculum vitae

Marina Adamović

CURRICULUM VITAE

NOVA PETIKA

2011

UVOD

„Pesnik leti u oblacima „ Oni čak ne lebde, oni borave...Grbavac plaća za svoju grbu, anđeo plaća za svoja krila na zemlji.

Bestelesnost, tako bliska besplodnosti, razredjeni vazduh, umesto strasti misao, umesto reči izreke – to su zemaljska obeležja nebeskih gostiju.

Svaki je pesnik sluga ideja ili stihija. Reč je za ideje telo, za stihije duša.

(Marina Cvetajeva)

Hvala članovima sajta poezijascg i Urbanoj Legendi(Nova Poetika) koji su me suočili s time.

„Neštampana knjiga je kao nenapravljeno dete „ (Jon Karajon)

SREĆA –

najsreć

nije

nije

jedn(om)

srećan

bi

ti

tišina

hramlje

razmiric(om)

u

vazduhu

uh

u

srcu

ZABORAV(NOST) —

zaborav

nost(i)d(u)

u

zimskiko

vitlac

i

nesta

ju iz

vidokru

g

a

a

ja ću(ti)m

u (sam)

lje

no

no

(cu)ti

sa...m(nom)

i

ti

STRAH —

Jesen još hoda na prstima

I nosi sočne anemone

Strah sam

Uzjahaću jednu grimiznu laticu

I krenuti ka senci

Besmrtnosti

Taj prolaz postoji

Zasigurno

Tvrdim

PLATONOV FEDAR

Dimitrije, zagrlila sam te
I krilima pluća poletela oko tvoga —
Srca — okačenog o list mlade breze
Devojčica sam bila
—Prvi put zaljubljena

.
Sećaš li se —
— Starče
Čudne istine iz naših očiju
Vidiš li onu povijenu brezu

.
Nacrtaću—
Da ne zaboravimo
Ono što se krišom rasejava po Hadu

.
Zanesena pesmama po filozofiji Platona
U san sam brezu zasadila
A ovoj se nikada nisam vratila
Priznajem
Zgrešila sam
Bila sam voljena i volela sam
Sad mi preostaje kovčeg ništavila
I slika breze pod kojom me nalaze
I preskaču mrtvu

.
A ti sedokosi
Kuju granu čuvaš za odstrel?

ISTINA KAO NIKADA

Sunce zaboravlja
zrake,
tuga raste pod
zemljom,
ne odričem se
rana,
one prkosno krilate nebom !

ZAPIS

Bljesak kapi na iglici bora
sleće i uzleće
ne mogu vam sasvim objasniti

oblak je zagrlio drugi
ljubav bez konca
rastegla se u nedogled

tišinu je prevarilo jutro
hor vrabaca
pred ogledalom neba

trava je tonula u seme
jesen bez milosti
klanja se dahu proleća

JOŠ UVEK

sunce je zakucalo
i svojevolutno ušlo
rastopi se led među usnama
i oboji lice narandžastom voćkom

.
samo u sebi nadohvat duše
srce još uvek osta ponornica
sreća u dronjcima
sunce
sunce
strah

Čekam zoru
da proverim
koliko je neba
noć
ostavila
suncu

ZIMA U MENI

Gledali su me
I ja sam gledala iz sebe
Žagor pahulja u kosi
Čuo se do probuđene zvezde
Ona je uzvratila svetlom
Zaleprša vetar da pojasni
Iscrpljeni list pade mi u ruku

I suton se rasu do zavejane noći

SMRT

Između nje i mene
stoji samo tišina

TIHOKAZ

Budi me bilo slabosti u duši
Reči su švrljale među urlicima
.....Obzorje nemog suzopada
Prodoran odsjaj oblaka iz oka
Strahom crtan grč –
Pocinkovan osmeh
Sve me je navelo da se preletim
Obojim srce akvarelom neba
Ideja leti ka zvezdama —
Život koji tugu prihvata
Radost upija
I pretapa u dugu

toliko lepote u jednom oku
u drugom tuge nalik na jesen
podrhtavanje kišnih latica
pretapa slike u svemir duše

LAKA NAM CRNA MAGLA

Obrisaće sve (sve, sve, sve)
mrtav pasti
(gumicom se uhititi)
preko lista zavejanog
(nebom, nebom, nebom!)
Tek tada će biti jasno
(tebi, tebi, tebi)
da je pesnik
(kunem ti se krvlju pera)
nekad — stvarno
(u srce mi zabodenog)
postojao i pevao
plavokriloj zvezdi (sreće)
neka
nam
je
laka
crna
magla

POSLE TOLIKO REČI

Posle toliko reči —
Nema neprospavane noći koja neće ostati
U uzduž naprsnutom oku
—— Psi su krenuli za dahom
—— Sova razdirala tamu
Znala sam —
Pogubljena ponoć
Avetinjski slavi ponovno rođenje
—— Oko je upija
————— I širi naprsnuće u nedogled

TEBI

Tog dana si rođen
Da bi živeo
Gledao iz sebe
I mirisao dan
Onda su počeli da zveckaju
Zvončićima zarđalih reči
Koje sebe vežu
Tamnosivom niti
Ovog dana kažem
Sećanje me još uvek ne vara
Da bi stvarno postojao
Propovedi pretvori u dim
Svetlost je...za sada...za uvek...za smeh

SINU

Čemu da te naučim?

Svoje strahove guram u ponore —

Oni odskaču i vraćaju se kao lešinari —

Polu duše su mi izgrickali—

Polu ostavili naspram sumaglice čuđenja da truli—

Čemu da te naučim?

Gledaj me sa rastojanja—

I reci sebi Samo to ne—

Prvim putem skreni i nađi—

Onaj koji nisam rastopila vejavicom suza

Nespokoja—

Od mene bi samo memlu i nemost misli —

Usadio u poj života—

—Što dalje od izvora

TUGA

Ponekad se zagledam u sebe
I ne vidim nikog ...rovari tuga
Naći će me zlatasta tišina
Koja lebdi sa Meseca

JESEN

Krovom dobuju kristalne kapi
sa breze slete drhtavi list
. .
biserna čipka zvezdane prelje
klanja se dahu vetra pod jedrom
. .
vlažni trag noći u damaru bila
koncertom tame odmerava vreme

SASVIM PRIRODNO

Šireći krila
Ptica odmerava carstvo
Evo
Rasklapam misli
Ono je ravno beskraj

Decembarški sneg leprša
a
zemlja ga hladno otima

I BÎ ...

Kapi su jurnule iz ponoćnog neba
odigrale ples na mojim uvojcima
zenice ih razliše u začuđeni tok
jutro molim da ih vrati među svoje
odmah ću ga proglasiti pesmom
o ovoj noći ni reči
.....eto.....

U U NOĆI

Tu u noći
Ne vidim Ti lik

...

Rascepaću draperije
Polomiti sve prozore
I raspeti bol-vidike
Do sićušne zvezde
Zvezde

...

Da obasjam oh! najlepšu
Da užarim joj! jedinu
Nikad znanu
Iznedrenu
Istinu i
Spomen-Tajnu
Da
O tebi
Tebi- Sebi

...

Zatamnjeni
Neshvaćeni
Maskom skriti
Ti
Čudesna Biser-Čari
Ti
Živote
Tu u noći...

VEČNOST ZA SAT

Fanatik pejzaža cvetnih oblaka
menjaće večnost za sate u pesmi
raskopčaće dušu reči u svemiru
kao galeb moru
kao ruža suncu
i
očaj od bola zgaziće za svagda

Srećna sam
Beskrajno
Srećna
Velika bulka cveta
Velika
Bulka
Bulka
.
Sreća je
Rosa
Po nama

NEBO U NAMA

U oku
sjaji
kap
nečujna
kiša
u srcu
u more zvezda
otiče
tuga
a
Mesec
gleda
i čuti
Cvet bulke se smeši
Listovi
Venu
Srećni
I ja sa njima venem
U velikoj
Velikoj
Sreći

NEŽNO NESTATI

Padala

sam

sve

niže

i

niže

dok

nisam

ugledala

sebe

.

tada

je

od

straha

ona

utekla

u

nebo

SLIKA NA SLICI

Zvezde-
potpis na reci

.

ostajem budna
dok

ptica

šapuće ovu pesmu

.

život
sanja

mene

HILJADU REČI

Hiljadu reči u zadnjem pismu.

Vetar čita, zvezda odgovara.

Da, tako je, biće s dušom ptice,

prihvatam i čekam..... na tē!

TUGA

Godinama okopavam humku
u koju ću ući nenadano
drveće ne liči na sebe
trava viri iz oblaka

.
moje je prisustvo zvučno grabuljanje

.
smrt me budno
prati

.....iz kamenja

.....mulja

.....i korenja

.
nisam znala

.....da sam davna

.....tama

PREDSKAZANJE

Krik crne vrane
najavljivao je
posmrtni koncert
za napuštene
Sunce još dugo
neće izaći
Previše je tuge
u njegovom plamu
Stiže doba
mraka
i
plača
Pogledah u nebo
Muza me dotače
i najtiše šapnu
„Smiri se,
reči,
i
ova noć
će
sigurno
proći"

SLUTIM

Usne šapuću cele noći
a ruka se
ne usuđuje
ma
šta
da
zapiše
njome
ću
usmeriti
glas
prema
srcu
i
reči će slobodno poteći iz bîla

LA VIRINT

Tezej je
razmotao
klupko
i
uverio me
da ćemo stići
na pesničko
veče
pre
Minotaura
Pouzdana
se oslanjam
na
stih
o
lavirinu
koji
pišem
u
jednom
dahu

Samo bludni košmar
samo bludni košmar
zna

gde me možeš naći

ali
ne prilazi!

(sirene iz podzemlja)

ja sam subverzivni lešinar

koji čeka smrt

da biprohodao

ČEKAONICA

Napolju je magla prilepila vreme
Niko ne vidi kako ptica plače
Izvadih joj srce
I ono dugo otkucava u mome
.....Kô cveće u bašti
.....Jedno drugo sobom hrani
Sunce čeka vedrih očiju u srčanoj paralaksi

LAVIRINT

Tezej je
razmotao
klupko
i
uverio me
da ćemo stići
na pesničko
veče
pre
Minotaura
Pouzdana
se oslanjam
na
stih
o
lavirinu
koji
pišem
u
jednom
dahu

NA GRANICI

Pozdravljam te
samoćo
pozdravljam i tebe
patnjo
život se pretvara
u muklo priviđenje
koje ću slomiti
i predati se vama

.
mesto čuvano za boga
nagrizaju crvi i kukumavke

.
ne odustajem
od vlastite bede
i nju toplo pozdravljam
katkad zbilja ...uprkos smrti... katkad...

SAMOĆA

Ne pričam o ljubavi
to je pogrdno i glupo

·
ćumez je odaja
dronjku u oblacima

·
otvaram usta
sklopljenim očima

·
najtoplije zbogom
preplašenom snu

TO SAM JA

To sam ja
to sam ja
to sam ja
ponoć koja osluškuje

·
uzdah zvezde
i njen tihi pad
uzdah duše
kap do kapi kap

·
noći su krhke
ne lomite ih
ponoć sam verna
okom iznad vas

·
to sam ja
to sam ja
nebo
u senci svemira

Krenuli smo
lepo odeveni
s buketom
nežnih lubičica
zastali smo
da sačekamo mnoge
i uredno
stignemo do cilja
kojeg nigde nema
niti će ga biti

Sunce izlazi
Osvetljava srce
Tiha rosa
Ja sam žedna
.....Žedna
I sedma je zvezda otišla kroz zvezde
Svakoga.....trenamože.....stići.....smrt
Svakoga trenu pogledam u srce

Kako je svetlo
Toplo
Osunčano

ZABORAVI

Sve u šta sam verovala
uraslo je
u tromu paučinu
ne vredi kidati mrežu
ni juriti okatog pauka

·
ako zažmurim
razmeniću je za
paperjasto gnezdo
u raspetoj krošnji oblaka

·
zenica sanja
u toplom oku
iščezloga svetla

VEČNOST

Oblak je progledao okom
izgubljenim u neštampanoj knjizi
slikao je reči na belom u tonu
kičicu udenuo među moje misli

·
dižem glavu i svega se sećam
jezik je bol koji me još krepí

LUDACI

Sedeli smo u kutijama
i pričali o leptirima

·
kradom su nas posmatrali
presvukli se u naše kostime
sada oni pričaju o nama ogoljenim
začudeni kao pogled i zavejana stvarnost

SPORAZUM

Pričali smo
a munje su podvlačile reči

·
pitao je
koliko si muškaraca imala

·
osmeh je utrčao
u scenario
j.e.d.n.o.g

·
o verna mislim verna

·
ne

namrzla sam posle njega sve

.

mrzeću i tebe ako kažeš

lepa si

.

lepa si

stvarno mrzim žene

.

hvala

drago mi je da smo se upoznali

GLEDAJUĆI KROZ SEBE

Pustinjom jeleni raznose izvore

.

ptice

lepršaju

cvetnim

igloom

.

nisam znala

da ću ovoga jutra

d-o-ž-i-v-e-t-i s-a-m-o-u-b-i-s-t-v-o

melanholije

OPSTATI

Sunčano jutro odiše pesmom
koju je noć krvlju ispisala
.
treba je samo smelo oslušnuti
i stopiti se sa vasionom

PONOVO ROĐENA

Ponovo rođena
zaspala je kao srna
i sutra bila ustreljena
oreol sunčevog bljeska
jedini je koji prihvatam
.
kalendar više nema smisla
savakog sam dana ona od juče
ni hram
ni vera
ni pokop
pred bogom
.
spokojno upijam mirisne boje
i ne kajem se ni zbog čega

TIHI SVEDOK

Uvojak krošnje
stresao je naznake
da je tu nekada bilo života
zemlja je ćutala
gledala zaljubljeno nebo
i vraćala sećanje šumi
možda i nama
možda

SUOČITI SE

Ogledalo stoji preda mnom
i postićeno
navlači sumaglicu
razvedrila bih ga osmehom
ali
ono se prekriva neprozirnošću
.
hiljedu tužnih pogleda
ostalo mi je na izrezbarenim dlanovima
.
obeshrabruje me toliko pouzdanih dokaza

ŽIVOT PESNIKA

Klatno se njiše
i niže reči
u mirisnom vrtu
sebe nad sobom
Mesec došaptava
a niko ne sluti
kako odmerava amplitude
pre nō ih senkom sâm ne razreši

SRCE

Pod bolnom kožom
švrljaju vene vijugavo
srce prihvata i ovaj dan
i nebrojeno drugih zavejanih
odajem poštu
borovima,
sazvežđu,
zori
i
postojanju

TOLIKO

Od danas
Za sve vas
Ja sam
Tajna!
Šta biste
Još da saznate?

REKVIJEM

Nada mnom
ogledalo
pretače
zvezde u humku

STATUA

.
Stajala sam sama i zamišljena
i tražila rupu u beznađu
ono se prostiralo
niotkuda do beskrajaja
lišće je padalo s jeseni
prizivajući kišu da izigrava suze
jednog sam jutra videla
kako puno ugladenih ljudi
stresa sneg s prelepe statue
na kojoj je bilo ispisano moje ime

PESMA

Spavale su
u meni
vešto prikrivene
a tada
probudile me
iznenada
poletele do prizora
sletele mi na rame
povezale oči mesečinom
reč
reč
reč
začula sam zvona
najjavu

ponovo nađenih
bezbrojnih i različitih
slikā
nepoznatog života s razlogom
. .
koliko sam godina čekala na ovaj dan!

ŠTA SADA

Izašla sam iz svoje reči
ona se brzo uvukla u mene
unela je očajanje
koje sam gađala cele noći
neme ti spasa šaptaču
ni tebi
na
govor
osuđeni
strelče

BEZ ODGOVORA

Izgovoriš li istinu
izgovoriš li ...
svrake se smeju ulicama
mačke lupaju praznim činijama
sve je kao nekada
naličja bez druge strane
istina odbrojava
začudene poglede
i pita
a kako ja pdoh sa oblaka
umohulni stvore

TE NOĆI

Te noći
bor je ... Mesec ... zavarao injem
bacio korenju... zvezde
... sa zastora pejzaža

.
opipavam u tami
gde mi je
nestalo
uplašeno oko

.
prolazim kroz
posramljeno
obnaženo
i
raspeto nebodanje

.
osećam...
ja sam te noći ostala bez sebe

BODLERU

Bila sam smela devojčica

i

zaljubila se u Bodlera

.

kad je veče otkucalo

USTAJ

majci sam rekla

odoh ja da spavam

nežno me je poljubila

a ja sam ga krišom pavela sa sobom

.

bilo je to na današnji dan

pre tridesetak godina

pitao me je

i šta ćemo sada

izvršićemo samoubistvo

čoveče iz snova

ako ga već nismo izvršili

gušeći zbog sveta unetnost u sebi

.

ne može se živeti bez

reči

izusti Bodler

u paučini noćne tišine

PRESUDA

Oči pričaju bez predrasuda
nebo je ispisana strana
držim glavu levom rukom
i čujem kao precrtava tačku
nema kraja drami
o paunovom repu
ne sme me iskušati njihanje
njihovog slavnog paperja
(zaveštanog mom carskom visočanstvu)
o muzo muzo
nomen nescio
muzo

krenula sam do kedrove šume
bilo je pretesno u dolu sa muljem
raskopčala sam srce
da prima zvuke frule vodilje
teško sam disala tih dana
krv se sledila u venama od stakla
krenula sam do kedrove šume
ako
me
to
avet
ne
prati
u
snu

VEČNOST

Suze nisu znale kome pripadaju
otvorenih očiju
slepi razgledaju srca
bol iscrtava sasušenu krv
suze su se prikrale posmrtnoj muzici
i pratile ritam orkestra pod zemljom

Tama se pretvori u sveopšti mrak
i ...
...nastade čovek
ja sam zvezda
i plačem
i oblaci plaču
moje su pesme tuga vasiona
osvetljene duše pevam dragim nebom
zvezda sam
.
čovek ne zna kako ona sja
da bi iskrom rasplamsala
noćni život jame
zauvek
zauvek
zauvek
sitna
daleka
moja zvezda čuva nebesku lepotu

VEČITA PESMA

Noć se otisnula do mrežnjače
i pouzdano predvidela ono što će biti
samo ćuti
pusti da um
odleprša
do horizonta ideje
u beskrajno tamnoj stvarnosti pod kristalnim svodom
ćuti
ćuti
ćuti

Ubrala sam usnule ruže
vetar ih je raščesljao
a rosa umila
mesečeve oči
sada čekam
nekog
mirno
ima vremena
smrt je
dovoljno duga
i pribrana

Dželiti razmenjuju
živote za toalete
pesmo
uzdanice
zavetna kraljice
mastilo sam
boje tvoje krvi
tu utopi pero
poseci me bespoštedno
ja od sada ćutim
dosta sam pričala
šta bih kome bedna rekla
čuju me tek nemi
tiho kreni svojoj noći
rascepanom jutru
daleko
još dalje
od plačnih odaja
od apsurdne reči
u cvetnoj ćeliji

ISTOVETNOST

Buket
cveća
povezan
gipkom čipkom
od svetlosti
nadaleko širi
miris
kao zaborav
slike
prekrivene
rastvorenim
muljem
kojeg ipak nema

NOKTURNO

Staze su vukle sećanja
do vrha planine
zasede dpresije
hvatale su ona sa lirom
vezale ih
i uzjahale srcojedi eho
nebo se pretvaralo
da ništa ne vidi

.
šta bi
dođavola

Smrt je imala
tvoje oči
prevezane
ponoćnim urlikom
želela je
moje srce
bleđe od
rose natekle zenice
nisam imala izbora
skočila sam
do oblaka od kristala
i sada
gradim dugu
nedostupnu očaju i tami

SNENA JAVA

Sanjam da sam krilo
koje maše
a ne može da poleti

.

sanjam da sam roda
koja kljunom
zakopčava led

.

.....ne sanjam
jesam ptica.....
koja smelo ispada iz gnezda
i
obleće svet
u rumenilom
bola
nadahnutoj
magli

AUTOPORTRET

Sjajna mesečina
silazi
i
gleda me jasno

mozak prima belinu
i
utapa je u misao

·
pišem pesmu
koju mi Mesec šalje
i
stojim vedro
bez straha
.....od.....
skore.....
.....smrti
zemnog tela

BEZBOŽNA LIRIKA

Kotrljajući se danima
hodala sam do Partenona
ljudi su prolazilili
i
gledali me
mислеći da sam zalutalo štene

.
opčinjenost je postala nežnost u belom
pomilovala me je po njušci
a ja
nisam ni osetila kako me pretvara u kamen
kao Sunce svetlost u razvejani dan
i kako zauvek ostajem prikovana
za mir i lepotu
nejčvršćim delom sebe

PREDSKAZANJE

Vrabac se uvukô pod kišni prsnik
mravi su trčali ludo kroz sebe
ribe su plovile kô olujno lišće

.
ne recite kako je jeza
naznačila
urlik vasiona

REKVIJEM OD STAKLA

Bila je noć.

Bila je tiha noć.

Bila je prekrasna tiha noć.

Bila je prekrasna tiha noć od stakla.

Bila je prekrasna tiha noć od stakla koje je puklo.

Bila je prekrasna tiha noć od stakla koje je puklo da bi preneli moju smrt.

Bila je prekrasna tiha noć od stakla koje je puklo da bi preneli moju smrt pod zatvoreno nebo.

Bila je jedina tiha noć od prekrasnog stakla.

Bila je.

Staklo se rasprslo na unapred poznati broj zgaslih lampiona.

SAN

Sunčev uzdah beline
pojašnjava život u nama

·
Noću tama
kostima diriguje istinu vasionu

·
Između života i kosmičke istine
stoji zora

·
Ona je izmišljeni anđeo u plavom
koji spaja razučena čula
da osete rapsodiju stvorenu od vetra

KOMPONOVANI KRIK

Izašla sam iz kuće
i nisam znala gde ću
do oblaka
ili pod zemlju
(u poverenju
šta bih ja na zemlji
kada je na njoj toliko aveti u plišu
ujedaju
psuju
rovare
grabuljaju vilicom od zlata)
još uvek mi u mozgu dobuje
rekvijem pogrebnog osoblja ludnice
nad mojim višeumnim krikom
ode lomači civilizacije u ružu

TAJNA SMRTI

Smrt mu kuca, a ništa ne govori.
Strpljivo čeka i gleda boje ulaznih dveri.
On pritajen ćuti i, kao, ne diše-
„Ovde, ovde, skreni levo!“
šapuće joj prefarbano srce.
Piše nečim, ni sam ne zna čime:
„deda, deda, šta će sad smrt ovde?“
Dedine su oči od humusa-
ta se tajna živom ne odaje.
Smrt mu kuca, on uporno ćuti,
smišlja priče da je preusmeri.
Porodičnom stablu list vene iz zemlje,
tišinu preseca samo „kuc“.

.
Opšta pometnja
i on odustaje
da bude jedini
koji će joj uskratiti dom .

.
Ne pravi se više – stvarno ne diše
i dok ćuti, polako kapira-
(mada je sasvim izvan ma kog sveta)
sada čuva i on svoju tajnu,
pokopaće je, valjda, uz dedinu.

PESNIK

...dan...
...posramljeno Sunce...
...grčevita izmaglica...
u sutonu noć
... bez glasa nebo nariče...
...haos u sazvežđu...
ruši se
obeznanjen svet
zatečen u misli...

OD TADA

Kada sam prestala da govorim
tada je trava počela da priča
kosa mi je narasla do ludog srca šume
zajedno su raspredali šta će biti s nama
šta
šta
Mesec je sasvim ostario
i sve to se jasno čitalo sa borā
i njih je na kraju spleo s mojom travom
i kosom obmotao svežanj skoro nikle
još reč nisam rekla
neću više nikad
zrak će ispisati tajne ovih niti
u svetloj gluvoći zasađene mašte

JA

Sedim u parku na praznoj klupi
uskoro će kiša ili zemljotres
svejedno je
kad priroda može da bira
i ja bih
gledam starca koji me prstom zove
prilazim
ali
on gleda u psa koji liže pogubne rane
i
pokazuje mu gde ima više krvi
osećam kako moja kape psu niz njušku
starac i pas su sedeli na mojoj klupi
ja sam lizala prostrel u duši

BEZIMENOST

Zakucala je lagano
otvorila sam
ušla je doterana kao privlačna ideja
ponudila sam je šaputanjem
i ponoćnom pesmom ad hoc
za njom je ušlo puno titravih mrava
crva u galopu
i osa na jeziku sa dlakom pod sumnjom
izvini ko si ti
odjek je množio
ti ti ti
vrata su spolja bila zaključana

POST-OPELO

U sobi
kojoj je opelo kucalo kroz pod
nastani se čama i još pozva goste
.
svi pružali ruku nikad otmenije
s povezom na jeziku po par reči u rimi
i po koju suzu na svetlostī svećā
uzimali žito oh oh oh
nešto popili a više nasipali njemu
hik!
ostavljali bukete kraj ovenčane glave

pa gužvali novac brojeći u sebi
koliko dati bezimenoj želji

.
pita se
otkud takva pomamna tišina
kada znaju da mu se baš žuri
da je drama odavno na koncu

.
tad namignu i razveza mozak
mada su mu darovi još sletali s visine
sve ih spusti u humusni ranac
(nije se nadao tolikom uzdarju)
kakva čast!

.
ali kada začu onu tihu pesmu
bože ovo – hmmm – bože ono – hmmmmmmm
on poklopi sanduk
zakuca ga – ni sam ne zna kako
i
zahvali se na predivnoj sceni

.
eh
najzad krenu do svog Mrtvog mora
preko reka potoka jezera

.
zaplakaše u ritmu timpana
razvali se grom iz njihovog neba
nikad luđi od crnih odela
nisu čuli kako im se smeši
mrtav-hladan na miris tamjana
pa im dodai kō Isuss na Golgoti
vidimo se neke noći
kad vam režiser zameni uloge
a ja stignem nebu pod oblake

BRANKO

Kada je reč izvršila pogubljenje
moj otac je prišao
i nešto je nemo zamolio
tada sam se rodila
sada me Branko gleda u kamenom odelu
kako prolazim i tražim najjaču
i često pita
i
šta ćeš ti s njom
šta ću
stvarno
isto što i ti
brzo brzo
on pojača rekvijem za dvoje
ako želiš
odaću ti tajnu
na kraju stiha
u glavi je oroz

POKOS

Bodler je
zasadio baštu
koju sam
zalivala
malo gorko
više slano
trebalo je
izmiriti zavađeno
cveće

.
(imala sam šesnaest godina)

.
dok ga ne pokosi
ranjeni albatros
i
svetom zavlada
smrad
velikog zla

.
„ubiću te iz ljubavi“
poveri mu
princ od puške
cveće je postalo
sleđeno i pusto
zavideći
mašti na lepoti
(Bodler me je zvao da gledamo u more)

OKO LI TAI POA

Naslikati krošnju
rascvetalog jorgovana
isto je
kao
udahnuti vazduh
danu na izdahu

.
upozorila sam list
da moj vapaj nije iluzija
nagoveštaj je života
na putu do mog neba i zemlje

Dan se prelio u zaveštani kraj
ko bi plakao na mom ramenu
urlici tame njime hodaju

.
protkana izbledelim sećanjima
nečija suza
čeka
da
joj
pružim
azil

.
možda mi se čini

.
noć
se
pretvorila
u
patnju
koja je tekla neredom u meni

SUSRET SA SMRĆU

Triput sam se videla sa tobom
Sanjala sam gošću
U svili boje meda
Kucnula si
Ušla
I samo takla dušu

.
Srce je upamtilo — tvoje meke prste
Pretno je u zagrljaju — koji iščekuješ

.
Svaki dan ima oči — boje tvoje pesme
Svaki dan

.
Znam da ćeš doći kad te zaboravim
Blagonaklono ti ostavljam poruke na staklu
Biću tiha

.
Sasvim tiha
Tiša od nevena u tvom vernom krilu

.
Život je tvoja drevna tvorevina

BOG I BLUDNICI

Bukovski se dvoumio
ubiti bubašvabu
ili
onanisati
ja se ne dvoumim
napisaću pesmu
to je isto!
(dobacuje mi)
znala sam da će mi opet
raspaliti oganj
kojim sagorevam znojem iskopano
znala sam —
ubiću crva u malom mozgu

NE, EMILI!

Emili Dickinson bi upala u mene
kada bih čula škripu kovčega
zanemela bih
a ona bi mi po koži crtala
šta će biti sa dušama
koja nam se valjaju kraj humke
koža bi mi pobegla kroz oči
ona bi ih širom otvorila
i uvukla razum
koji je vrištao
ne Emili
to je samo
to
ničeg više nieće biti
osim smrti
koje nalikuju jedna drugoj
ništa više
nikad više
osikaću boje pri svakom spustu tela

SEDMOG - OSMOG

Oduvek sam bila
TI
Zar me ne prepoznaješ?
Oduvek sam tekla tvojim mozgom
I kad nisi bio tu
I kada si udarao na sva zvona
Ne osećaš me?
Nisam tvoja?
Svoje sam oči
Utiskivala u TVOJE duplje
Nije TI dovoljno?
Oduvek sam bila
Ti
Tek sada shvatam
Gde sam pogrešila
Nikada TE nisam zvala po imenu
I umreću
A nećeš ni znati
Da je pokrov preko TEBE spušten

OH

Obukla sam kaput
navukla rukavice i kapu
posle puno neprospavanih sati
ipak sam rešila da vidim
o čemu je to noćas
govorio sneg
avaj
dugo sam se
opraštala sa životom
da nisam ni primetila
kako su ruže procvetale
na osunčanom groblju

ZBOGOM, FROJDE

I
Mesec je
Prokopao put
I
Uzjahala sam
Komarčeva krila
I
Letim tamo
Gde me oblak hoće
I
Nema grada
U koji bih sišla
O
Zbogom Frojde
Pitaj mudre šta sanjaju
Ja sam luda
Omama stvarnosti

JEDNE NOĆI

Gledala sam poznanicu
kako priča sklopljenih očiju
ljudima
što su je nemo pratili
ruke su joj bose hodale sobom
a kose ludo kovitlale maglu
pejzaž usana je primao boju ponoći
kao njena priča
kao njeni snovi
kao ona
kao ja
koja sam upoznala sebe na samrti

NIKAD NE POSTOJI

Nikad
ne treba poverovati
da nikad postoji
rođenjem brišemo
zaveru nad ikad
katkad je nikad
u dosluhu sa sad
postoji
postoji
samo
obrnuta polovina pregažene
negacije
i kad bih se zaklela
nikad bi istčalo
i ismejalo me
da opsujem ono čega nema
njime biste me mogli
neprestano gađati
od sad više neću tako
besmisleno je
ne uživati u životu
počecu odmah
smeh kačim o ice
i neću vam reći da sam tužna
n-i-k-a-d

DAN POSLE

Dugo si plakao
zbog smrti drage osobe
da li je ta bujica iskup
za ono što joj nisi za života
poklonio
trebalo je dati sve
i
više
tuga posle nečijeg života
je ruglo i blud

.
dugo si proklinjao umrlu osobu
da li je taj nanos
uteha za urezbareni
ožiljak u mozgu
živima treba
jasno reći sve
čime tragično ugrožavaju vene
tvoje sudbine

.
zato moraš poznavati
svoj
i
jezik ruku i očiju

.
i to je dovoljno
za miran pogled u dan
bez smišljanja povoda

IGRA

Stojim u tami
i pitam se
kuda
nebo mi otvara
Velika kola
ulazim
i kreće igra
na sve ili ništa
još uvek tama
i u njoj
ništa
sve je već bilo
ili je još

MAŠTA

Li Tai Po je sedeo na travi
uspavao me je
nežnm tonom svoje pesme
rekao je
„A...“
kad sam se probudila
nastavio
„...Koliko traje miris mandarine
kod zene što ga pod pazuhom nosi?“
neću sići s njegovog
bambusa
moja je zemlja
zmija otrovnica
čičkove ću presaditi pod kapke
i ako zaplačem
vrisak će mi reći
„dosta!!!
težak je to put...
slikaj slova...
samoća je bašta bisera...
sama si to htela
A...“
Karajon i Tai Po
biser
biser
biser
a.....

TAKO JE

Početi
znači
ići dalje
uvek kreni od nekog početka

.
tako ne moraš
misliti na kraj
šta i ako ga ima???

.
Sunce svakog dana
započinje novi put
neće ni pomisliti
da ga čeka supernova
šta i ako je bude bilo????

.
miševi kopaju rupe
ne sumljajući
da je neka od njih
mačja čeljust
šta i ako jeste???

.
sutra mi je rođendan
početak još jedne godine
njoj ću se diviti
I čekati šta će mi sledeća doneti
na dar
pa makar i smrt
pa šta ???
i to je nešto novo
sasvim drugačiji početak
veličine neuništivog beskraja

SPAS

Volim život
pomisli bog
i
prosu čašu vina
na
predosadnu raju
najzad
se otrezni
i
spremi
da
povrati formu
trčeći
za korom hleba
do
prve motike
sin je odmah
pobacao knjige
i odahnuvši
pojeo bananu

CURRICULUM VITAE

Ne mogu vam tačno opisati kako živim.

(Ne!

Ne pijte iz moje čaše!!!)

Rado bih...ali...

(Pomerite nogu dalje od noše!)

Nekada ću..

(O!

Zapužite nos!)

Biće to vrlo pikantno delo.

(Hej,

Golicate me skupim parfemom od sapuna!)

Da,

Otvorite kišobrane,

Kuća mi je s krovom od oblaka.

Možda me ne vidite,

ali...

(Poješću sledeće godine

Još desetak nokata,

Pa ćete me imati

Crnu na belom

Želucu od skrame)

STUČENA TRSKA I SVEŠTILO KOJE SE PUŠI

Kada pred sobom imate rukopis knjige pesama nedovoljno poznatog pesnika, kao čitalac i analitičar imate bojazan kako se opredeliti u njenom prikazu. No, ova dilema brzo nestaje kada zaronite u pevanje zanimljive pesnikinje. Ali ostaje zapitanost - kako se na prvi utisak doživljava njena poezija? Kao čitalac, još na početku, moram reći da je neobična. Kao analitičaru, ispod površne po dubini nova zapitanost sledi - zašto je neobična? To mora da se dokuči.

Po formi pesme, zar ne, tako su izlomljene da ih je, najpre, teško čitati. Traže napor da se u takvoj formi prati pesnikinjina misao. A stihovi se skokovito nižu, slične talasima brzaka, onih što kotrljaju neke oblutke koji tu i tamo zablistaju. A posle toga, brzacom pliva previše mutnine, koji se valja i samo valja, dok prolazi pred očima. Onda se u svemu tome priviđa pesnikinja koja se u svemu ovome davi. Njene životne bure zasene vaše, i dotoče u vaš um sasvim drugu javu.

Iza prve zbunjenosti počinje divljenje dok gledate pesnikinju i njenu grčevitu borbu. Zbunjuju vas reči koje prašte u stihovima koji se lome, a rima se razbija. Silina razbijenih nada i posrtanja iluzija izmami u vama čudne osećaje. Po katkad se pesnikinja osvesti. Sretnete u pesmi želju za životom. Tu i tamo- grune po neka čista reč i druge note. Nakratko utihnu one crne. Nedugo potom, opet u crnom talasu, naiđe melanholija.

Pesnikinja i njena poezija je kao slamka koju nose valovi života. Možda je još bolje određeno da je ona stučena trska i sveštilo koje se puši. Nipošto se ne sme ta trska dalje lomiti i sveštilo gasiti. Pesnikinja teško opstaje u tome. Stalno nekuda beži i nešto goni, nesvesno traži. Začuđujuće je kako i dokle?

Retka su njena i njene poezije zatišja. Retki su i priobalni virovi u reci života. I kada u njih dospe i sama i sa svojim stihom da prikupi snagu za nove udare opet, nošena maticom, pluta. Vidite je kako peni tugom. Začuđujuća je njena samoodbrana i rasprava sa sudbinom. Iako ja ne verujem u sudbinu, pominjem to opšte poimanje, jer poetesa u samoosudi, na nju odapinje svoje strelovite stihove. Zašto se sve ovo na nju obrušava, ponekad i sama razume, ali često i ne.

Tako zagledana u sebe i svoju muku koja joj je stalna senka, iako ponekad spozna razloge, u pobuni je čestoj. Jak um, prkos, i pesnički otpor razbijaju taj oklop tako da joj poezija ostaje kao jedini ventil duše. U danima kada se zaključa u sebe, teške pesme nedri. Rekao sam već da ih je teško čitati. Priznajem, bole do srži. Možda je odgovor tu što je ljubav retka u njenim pesmama. I kada je sretnete u ponekom stihu, opet i ona je bolna, jer je iznikla na poljima patnje. Dobro je što stvaralački nagoni pobeđuju. Svaka druga pesma iza toga ima drugačije koračaje.

Većina pesama je u istom dahu ispevana, tako da liče jedna drugoj. Sve one su isto jato njene duše. Na bezbroj načina vrlo pesnikinja sva ta svoja gnezda, svaku pesmu svija kao lično odbolovano gnezdo i raspliće. Neosporan je poetski dar ove pesnikinje. Dar stoji u reciprocitetu lične muke života i bremena koji ona nosi. Na drugoj strani, dobila ga je po providenju. Pesnikinja ima, dakle, poseban

poetski glas, zaista redak i osoben. Uostalom zato je i njena knjiga i poezija neobična. Ovakvu pesnikinju u našem mlitavom i smutnom vremenu ne možete naći bilo gde.

Dakle, pesnikinja traje dahom živog pesnika, uprkos što stalno u pesmama priziva smrt. Meni se čini da se premnogo i prerano troši u predalekim idealima, snovima, pa se potom rasipa u ponorima i padovima. Raspeće njene duše i uma je surovo. Ne čudi što su joj i počesto stihovi opori, jezivi..

Krugovi života ove pesnikinje i krugovi njenih pesama se očito preklapaju. Jednom prvi krug proždire drugi, dok drugi put drugi krug seni prvi. Zapitanost ostaje. A kada sama pesma izađe iz kruga, iznenadi i samu pesnikinju. Ona brzo misli, brzo piše, a porodu, svojim pesmama, gotovo se više i ne vraća. U njenoj lirici nema pesničkog zanatstva i naknadnog brušenja. Ono što je iskovala, iskalila, na svoju poetsku kamaru, zbira danima i noćima. Izbor usvojenja ostavlja drugima.

Pred tolikim njenim nasleđem i velikim mnoštvom malih i kratkih pesama svako, ko bi hteo ponešto da izdvoji, ostane zastrašen. Otuda i ovoj lirici nema izbora, podela, ciklusa, tematskog zbiranja. Ova knjiga poezije je nezdenuti ili razvršeni stog sa širokom podinom. Tako to biva i ostaje kada pesnikinja i njene pesme slede čudne staze na ivici ambisa. Rasutih oskоруša ima na sve strane. Ove ledine su zakorovljene.

Živeti ili pisati? Baciti u trnje pero, ostaviti život i pesme... ostaje dilema. Pesnikinja je nije razrešila, bar pesmama, i ko zna dali hoće? To, ove pesme ne nagoveštavaju. Budući da je tek čeka poetski put, nadati se da da će i ta razdelnica biti premošćena. Za sada je tamna

senka duža - kako sunce naginje i dan izmiče. Ovim pesmama pesnikinja ne želi da pređe na drugu stranu puta. Čini mi se da ne može da podnese drugu inspiraciju.

Želim reći, u osvrtu na ovu liriku, i to da je intezitet svih pesama prilično jednak. Ovde nisam našao posrtanja i prosečnost. To je kvalitet više njenog prvenca. Možda ga isuviše opterećuje brojnost pesama i već pominjana međusobna sličnost po tonu i temi. No, i ovo uzimam uslovno, jer mi se nameće i utisak da je to dokaz snage pesnikinje da jednu te istu ili sličnu temu mrvli i melje do praha.

I biografija pesnikinje je čudna. Zapitao sam se da li se može obelodaniti? Zadivljen sam istinom da ona ruši konvencionalne letopise koje pesnici o sebi sami daju. To je odlika darovitog pesnika. Biografija je sporedna i usputna. Ne bih išta da sporim, jer još jednom priznajem da pesnikinja hoda po ivici oštrice, čak i u zapisu o sebi. Uostalom, takve su joj i misli i pesme. Uvek negde ide, u prolazu piše, ne dâ sebi predaha. Stalno iz pepela niče. U pesmama sam se sretao sa pesnikinjnim zakletvama koje su mi se poimale kao povratak. A onda, kad ih pogazi, bilo mi je bolno.

U prvoj pesmi ove zbirke napisan je ovaj stih, ili tačnije strofa / **„Tišina hramlje razmiric(om) u vazduhu, uh u srcu./** Asocijacija na tišinu koja hramlje sama po sebi je uzbudljiva. A tek razlog razmirice vraća vas u zbilju. No to nije vrh. Krajnji uzdah su reči „uh u srcu“. To „uh“ njeno srce zbori a čitaoc svuda čuje. A netom već na sledećoj stranici izlomljen stih kazuje / **ja ću(ti)m u (sam)ljeno no (ću)ti sa...m(nom) i ti /** Pesnikinja ćuti usamljena. Usamljenost je razorna. Razuman je poetski vapaj „no ćuti samnom i ti“. Tišina i ćutanje ponekad jače i više govore. Pesnikinja zna ovaj sled stvari. U pesmi

„Strah“ ispisala je **zakletvu / Strah sam Uzjahaću jednu grimiznu laticu I krenuti ka senci Besmrtnosti / Šta dalje biva? /** Postoji noć nalik na dan, i reči ubačene u ikebanu, postoji žmarac nalik na grom, i pesma nikad napisana, postoji tren nalik na život, i on se sada okončava? Postoji ,postoji ,postoji, kraj. Jedna za drugom, pesma u smenjivom osećanju već kazuju nam sve. Želja za besmrtnošću je pala kao zvezda padalica u noći nalik na dan, sada je osušena kao požutela ikebana. Jedan žmarac zastrujali poput groma razorio je sve. Pesma je ostala nenapisana. Pesnikinja je jedva spoznala tren. Jedino zna da je i život tren. Svesnost da se život okončava je bolna jeka iz daljine. A trostuk odjek „postoji“ ispisuje kraj.

Prednji navodi su ilustrativni za sve ono što sam već govorio o neobičnom „*Cirriculum vitae*“ i isto tako o pesnikinji Marini Adamović. U dubljem sagledavanju nameće se i zaključak da su mnogi naslovi pesama sugestivni. Oni profiliraju njenu ličnost, srce i dušu. Jedan od takvih je „*Samo bludni košmar*“ Kao i mnoge druge pesme ikako kratka istinski je snažna i ne traži komentar. Poslušajmo taj bludni košmar / **samo bludni košmar zna gde me možeš naći ali ne prilazi! (sirene iz podzemlja) ja sam subverzivni lešinar koji čeka smrt da bi ...prohoda /**

Pesnikinja je u košmaru to je njeno često stanište. Ona samu sebe više traži. Drugom brani prilaz. Sirene iz podzemlja su zloslutne. A tek začuđujuće priznanje „ja sam subverzivni lešinar“. To samo pesnikinja ove svesti može i sme reći sebi. Možda je ovo priznanje nejakom pa „lešinar“ čeka smrt da bi prohoda.

Rekao sam da ova potresna pesma ne traži komentar, a ipak sam ga naznačio. Jednostavno kako ostati nem pred ovakvim stihovima.

Radi vas koji ćete sve ovo moje besedeње o „*Cirriculum vitae*“ čitati, ilustovah vam samo unekoliko sliku koju ćete i sami nazreti, pre nego bar slične impresije mojima doživite.

Već sam isticao da je rukopis knjige bio obiman po broju pesama, a to otežava da se svakoj pesmi pristupi analizom i osvrtom. Vredelo bi još mnoge pesme izdvojiti jer zaslužuju pažnju i o njima bi se mogla još po koja prozboriti o stučenoj trsci i sveštilu koje se puši.

Kratka forma pesme, razvučeni prelom, nabrekli motivi, raznolike slike, primetna dubina filozofskih misli, čudni obrti i zaključci, opsejije mukom, smrću, prolaznim životom, i mnogim drugim temama, po koja nova kovanica, i mnogo čega još, sve to pulsira ovom „*Cirriculum vitae*“ mameći na nove redove i nove osvrte. Ali, uz jednu opširnost dati drugu, bila bi udava za čitaoca. Zato, iako bih imao još mnogo šta reći, svodim svoju besedu da ne bude preširoka, ostavljajući vama da i sami imate svoj sud. Zaokruženi sud bi se mogao svesti na to da vredi ovu liriku čitati. Ne može se u jednom čitanju sve spoznati. Ponovljena čitanja su izazov....

Slavimir J. Zelenkapić

FINA SUSRETANJA U SIVOM

Zbirka pesama „*Curriculum vitae*” Marine Adamović je specifično literarno štivo koje na osoben način i uglavnom kratkom formom, razbijenim ritmom i neobičnim i neočekivanim obrtima ističe autorkino poimanje čoveka, ljudskih i životnih vrednosti i kroz njenu prizmu viđeno njegovo i sopstveno neprestano traganje i zapitanost o pojavnom i vanpojavnim, zajedničkom i ličnom hodu po trnovitim životnim putevima i doživljaju čovekovog bitka i večnosti kao njegovog praosnova.

I da ne nosi nikakav naslov, ova stihozbirka se može shvatiti i kao autorkina ispovest u pesmama - „dnevničkim zapisima”, koje kao da su nastajale u hodu i u kojima ona pronalazi sebe i druge, nadomešta sve što joj nedostaje, meri merom čoveka kome je osim nade život malo pružio ili ona tako ispisuje sebe, da njen životni moto bude jasniji i svima vidljiviji.

„*Curriculum vitae*” je poezija melanholije koja, iako pisana oporom reči i kao u grču i lišena mekoće i ljubavne topline, obezbeđuje fina susretanja sa mnoštvom egzistencijalnih tema i aspekata čovekovog bitisanja i pleni snagom uma koji otkriva autorkinu nemoć da sklopi snivani mozaik. Iako pritisnuta strahotama života i hodom iz košmara u košmar, ona uspeva da zadnjim atomima duhovne i fizičke snage, a prevashodno pesmom i osobenim pesničkim umećem brodi teško brodivo, što čini da joj pesma povremeno odiše teškoćom bitisanja ali i da je svojom specifičnošću, smišljenim rezonskim preokretima i snažnom konstrukcijom utemeljuje na putu uspravnog poetskog koraćanja.

Ovo je na izvestan način i poezija trenutka, naišlog zamaha, ogorčenosti, bega u željeno, sanjano a nedosanjano, u kojoj kao način promišljanja dominira već pomenuta upitanost izražena kroz pesme koje plene asocijativnošću slika čiji psihološki i filozofski naboji ne dozvoljavaju opuštenost, ali i poezija za koju nije bilo snage ili vremena da joj se vraća, da se dorađuje i „kleše”, a ipak snažno i nedvosmisleno ukazuje da joj je izvorište u autorkinoj svestranosti i bogatoj spoznaji čoveka i sveta uopšte, i da je segment njenog duhovnog bogatstva i, zašto ne reći, raskošnog talenta.

Stalnu autorkinu strepnju, neizvesnost i nesigurnost na životnom putu - koju joj nameće bolest - njen beg u pesmu kao jedino sklonište i otpor pesmom koju život boji sivilom, najvernije izražavaju sledeći stihovi:

Ni gost u kolibi pod oblacima
ni domaćin kedrovoj šumi
ni potok
ni breza
niti hrizantema

ipak neki glas
izlazi iz mene
i hoda lagano

hoda kao slon

I taj glas se čuje. I čuće se, jer je otkinut iz srca, jer je vrisak do bola, jer je izrečen snažno i tako i zapisan da traje u vremenu i da određuje Adamovičku kao poetesu koja je svesna sebe i vrednosti napisanog, te je treba čitati i vraćati joj se da bi se pročitano razumelo i

shvatila dubina njenih misli i poruka koje umesto životnih lepota čitaocu priređuju susret sa njegovim sivilom. To je i razlog više da se u ovim smutnim vremenima potražimo u „*Curriculum vitae*” i shvatimo da nema lepote bez bola, što potvrđuje i ova stihozbirka, koju toplo preporučujem i izdavaču i čitaocima.

Peko Laličić

Sadržaj

Na brznu bih ispričala svoj život u ćeliji osuđenih na bedu. Godina rođenja je 1962, a godinu smrti pretpostavljam. Od detinjstva znam da sam niko i ništa i učešćem u ovoj knjizi - to javno priznajem. Biću pokopana s draguljima neba, pesmama. Hvala svima koji su mi pomogli da se suočim sa sobom.

Rođena sam u Nišu. Davne 1980.godine počinjem studije francuskog jezika na Filološkom fakultetu u Beogradu, bila srdačno primljena od prof.italijanskog, ali, sledeće godine sam odustala --- u sebe nisam verovala....

Pravni fakultet sam upisala u rodnom gradu, jer su se roditelji plašili šta se to sa mnom dešava. Nekoliko puta sam bila na tretmanu kod psihijataru i uspešno (jedini uspeh) odbijala terapiju. Moja multipla skleroza je tipična za sve naklonjene, ma kojoj vrsti, umetnosti."